

Versimania Contes breus

Qui negarà que dintre el fang pot esclatar hi la bella flor, que cuidadosament posada en el gerro artístic ornejarà l'habitació major? O la que ha brotat entre bussures, lluirà en el pit de la formosa donzella endiumenjada?

El que llegeixi aquesta capçalera creurà que al darrera segueix un poema florejat ple de paraules dolces, o parlant del sol, de la lluna, o de les estrelles, tal com les gasten els poetes, però s'equivocaran en la meitat del just preu, com deia En Sancho Panza.

La ditxosa capçalera no és més que un parany per provar si algú s'embrancha a seguir més avall, però que procuraré ajustar-m'hi tot el que pugui.

Doncs, feia dies que estava rumiant unes troves per anar-les a cantar (el dia que en sàpiga), sota d'una finestra que jo em sé, acompanyat d'una guitarra que compraré quan ne trobi de saldo... però no trobava mai la beta.

Jo ja m'en dolia i seguiria dolentment'n si no hagués vingut la casualitat a la meua ajuda. Allà al «Pomé» junt a la carretera, hi ha una mena de subterrani que recorda a qui el veu l'estació del metro, però que principalment els dies d'humitat no és necessari veure'l ja que el nas és l'encarregat de descobrir la seva existència. Aquí d'això en diuen una cloaca. Tan va ésser apropar-m'hi que l'mussa a mí i aquí va una quarteta:

*Siento perfumes de rosa
que es de tu cuerpo fragancia
abre la ventana hermosa
pa que puedo yo aspirarlo.*

En aquella cantonada del Casino s'hi nota una certa humitat no gaire de bon mirar, que els gossos mal educats tenen molta cura en conservar-li i que si no fos per les moltes vegades que havem vist maniobrar-hi aquests animalons, hom la creuria una font d'aigua rovellada.

Fer-me aquests comentaris i venir a mi la inspiració, tot fou ú.

*Soy del amor peregrino
compasión de mi tened.
Deja que en tus labios húmedos
pueda yo apagar mi sed.*

Aquests i d'altres, són els que penso cantar sota la finestra de la meua enamorada si abans no s'entera de llur procedència i no m'aixafa la guitarra.

CLARIÓ

—Digueu mon avi, que ja us escolto.

—Doncs era en una vila petita tota somrient i franca no gaire lluny del mar blavós i arredoçada sota muntanya. I conta la tradició que cap allà a mitjans del segle XX va aparèixer un drac mol horrorós de nou caps i divuit cames, que des de la seva cova estant, llençava uns bruels com per atemoritzar a qualsevol que no hagués estat del tremp d'aquells bons habitants.

—Humm... humm...! feia des de dins, enmig la foscor cavernal perquè tenia por d'enfrontar-se amb els de fora, tement-ne la seva derrota i que se'n anés per terra el seu prestigi de valent.

—Menjo les criatures, rapto donzelles, trossejo els grans, encanto princeses....

—Correu, mon avi, amagueu me que tinc por.

—Manoi i que ets valent! No tinguis por que no va menjar-se'n cap de criatura amb tot i els seus crits i bufets, amenaçant sempre a la bona gent de l'encontrada quant aquests en feien que no fossin del seu grat.

El mal estava en que tota la seva força provenia d'una vareta màgica que tenia la virtut d'immovilitzar tot el que li plavia.

I vet-aquí que aquells habitants que des d'un quant temps estaven baix la influència d'aquella màgia, li contestaven: Si és que ets tant fort i valent no vulguis fer mal ús del teu amulet, baixa fins a nosaltres i en franca lluita decidirem el qui ho és de veritat.

—I va anar-hi?

—Cal Manoi que ets innocentó! Prou els hi prometia, però no complia la promesa. De la mateixa manera que tu vas a classe sabent que el mestre et castigarà perquè no has complert els teus deures, es trobava aquell drac. Però va venir un dia que forçat a sortir a fora, no va tenir altra remissió que provar sort.

La lluita va ésser dura; es conten encara una d'estratagemas per guanyar se la victòria, però que no li

donaren el resultat esperat. I va ésser vençut en lid lleial; i va tenir que retirar-se i diu que quant reculava, els caps baixos i ala caiguts, es va sentir una explosió, es va desfer a troços i el monstre va desaparèixer per sempre.

Allavors aquella petita vila tota somrient i franca, el mar per mirall i per mare la muntanya, va aixecar un gran monument, dedicat a qui el temps tindria encara que dicidir ho, com a recordança d'aquells dies d'engúnia i perquè baix el seu influxe espantós als dracs per sempre més.

El noi ric, el pobre i el miserable

El noi ric és el que els seus pares tenen molts de diners i viu amb totes les comoditats aparentment.

El pobre, és el que els seus pares tenen solament lo necessari per a menjar i vestir se modestament.

El miserable, és desgraciat; quant té fam no pot menjar i ha d'anar pels carrers esparrecat i mig despullat.

Encara que els diners a uns els proporciona felicitat, a altres, tenint-ne més, no són feliços.

Per ésser feliç, abans que tot, és tenir bona salut, puix no pot ésser feliç un noi ric que tingui mal de queixals, mal de ventre o coses pitxors. De què li serveixen les riqueses a un home ric i paralític? Aquest home no és feliç i donaria sense vacillar tota la seva fortuna que de res li serveix, per a recobrar la salut. Aquest home jamai ambicionarà més riqueses; sols la salut dels homes forts i sans, i que ell no pot disfrutar.

Una persona que sigui *mal vista vista de la gent*, que en el carrer en lloc d'un saludo cordial li donguin una mirada de reüll i d'odi, mai podrà ésser feliç. En canvi, el que al passar pel carrer tota la gent contenta el saluda al seu pas, se sent feliç.

Practicant el bé es pot un sentir feliç al contemplar les seves bones obres.

TIRA GRAM